

certy«, a poukazoval na to, že u pěšího pluku č. 15 v Opavě je nutně potřebí helikonisty a basisty. V pozdějším podání ze 17. listopadu 1930, adresovaném intendanci zem. voj. velitelství v Brně, pak sice oznamoval, že není s to vykonávat své občanské povolání následkem nemoci přivoděné ve vojenské službě, ale současně uváděl, že jeho »neduh se stále zhoršuje, takže velká námaha při vykonávání občanského povolání jde na úkor jeho zdraví...« Měl tedy žal. úřad dostačující podklad ve spisech, že st-l je hudebníkem nástrojů dechových a že výkon tohoto povolání vykonává nepříznivý vliv na jeho zdravotní stav.

Zůstal tedy nevyvrácen úsudek žalovaného úřadu, že nebyl podán průkaz o tom, že by u st-le bylo nastalo snížení jeho výdělečné schopnosti nad 20% v důsledku vojenské služby za světové války, pročež bylo stížnost zamítnouti pro bezdůvodnost.

Č. 12.985.

Řízení před nss. — Řízení správní: * Prohlášení okr. úřadu o přípustnosti soudní exekuce na určité majetkové částky obce, resp. ústavů ve smyslu čl. XI bodu 2 zákona č. 123/1923 Sb. je rozhodnutím ve smyslu § 2 zákona o nss č. 164/1937 Sb. Rozhodnutí toto není ve smyslu čl. 8 odst. 1 zákona č. 125/1927 Sb. o organizaci politické správy konečné.

(Nález z 30. září 1937 č. 3472/35-4.)

V ě c: Dr. Marek B. v Mukačevě proti rozh. zem. úřadu v Užhorodě z 25. dubna 1935 o vydání prohlášení podle čl. XI bodu 2 zákona č. 123/1923 Sb.

V ý r o k: Stížnost se zamítá.

D ů v o d y: K žádosti st-lově z 9. května 1934 za vydání prohlášení ve smyslu čl. XI bodu 2 zákona č. 123/1923 Sb., pokud jde o nemovitosti autonomní orthodoxní židovské náboženské obce v Mukačevě, zapsané ve vložce č. 4, 859, 3620, 3618, 3619 kat. obce Mukačeva, jakož i její movitosti, vydal městský notářský úřad v Mukačevě po slyšení náboženské obce výměr z 13. června 1934, jímž ve smyslu 2 bodu čl. XI zákona č. 123/1923 Sb. prohlásil, že exekucí pohledávky st-lovy Kč 6.200.— s přísl. na nemovitostech a na užitek nemovitostí zapsaných v cit. vložkách nebylo by znemožněno této obci vyhověti zákonem stanoveným svým povinností veřejné správy. Výměr doručen byl st-li 13. června 1934 a autonomní orthodoxní náboženské obci v Mukačevě 15. června 1934.

Nař. rozhodnutím zrušil zem. úřad v Užhorodě z podnětu odvolání představenstva orthodoxní židovské náboženské obce v Mukačevě pro formální vadu výměr okr. úřadu a nařídil nové projednání záležitosti a vydání nového výměru. V důvodech uvedl: Vzhledem k ustanovení § 70 nař. č. 8/1928 Sb. má býti odůvodnění výměru tak zevrubné, aby straně, pokud se její žádost úplně aneb částečně zamítá, bylo pro pří-

pad odvolání umožněno uplatniti své protidůkazy, případně náležitě hájiti své stanovisko. Napadený výměr však neuvádí žádných konkrétních dat, resp. důkazů, na jejichž základě došel úřad ke svému zamítavému stanovisku, a proto nejen že není straně dána možnost k řádné obhajobě, také i odvolací instance postrádá patřičných údajů, které jsou při meritorním rozhodnutí bezpodmínečně nutné. V dalším uvedeny pojmy, co třeba ještě vyšetřiti.

Maje provésti právní revisi nař. rozhodnutí, musil se soud nejen z popudu stížnosti, ale i z úřední moci zabývati otázkou příslušnosti žal. úřadu.

V daném případě obrátil se st-1 na městský notářský úřad v Mukačevě se žádostí o vydání prohlášení ve smyslu čl. XI bodu 2 zákona č. 123/1923 Sb. Podle tohoto předpisu zákona, jímž se mění některá ustanovení zákonů o soudní příslušnosti, o soudním řízení ve věcech občanských, o e x e k u č n í m řízení, o pozůstalostním řízení a o poručenských věcech, doplněn byl zák. čl. LX:1881 tímto ustanovením: »Proti obci, ústavu ve státní správě neb ústavu, který byl prohlášen výrokem správního úřadu za veřejný a všeužitečný, může býti povolena exekuce k vydobytí peněžitých pohledávek, nejde-li o výkon smluvního zástavního práva, jen na takové majetkové částky, kterých lze použití k uspokojení vymáhajícího věřitele, aniž se děje újma veřejným zájmům, jichž hájiti sluší obci nebo ústavu. Prohlášení, pokud je exekuce na určité majetkové částky přípustna, vydá okr. úřad, v jehož obvodu majetek jest. Exekuce provedená proti těmto ustanovením nemá právního účinku.« Z cit. ustanovení je patrné, že prohlášení, jež má vydati okr. úřad s toho hlediska, zda se neděje »újm a veřejným zájmům, jichž hájiti sluší obci nebo ústavu«, má býti pro řádný soud, exekuci povolující, takovým aktem správního úřadu, z něhož soud pak co do otázky »újmy veřejných zájmů« vychází, jsa dále již vázán pouze předpisy ex. řádu. Nemohla by proto strana, proti níž exekuční žádost směřuje, po vydání kladného prohlášení ve prospěch žadatele o exekuci, v soudním řízení exekučním již namítati, že se jedná o majetkové částky, jichž exekvování by bylo na újmu veřejným zájmům, jež hájiti jí přísluší. Nemá-li však takové obrany v exekučním řízení, plyne z toho nutně, že »prohlášení«, vydané okr. úřadem, jest autoritativním, určitý poměr strany upravujícím výrokem s účinkem vůči ní čili rozhodnutím správního úřadu, jak je má na mysli správ. řád č. 8/1928 Sb. Proto musí strana, vůči níž žádost exekuční směřuje, míti možnost brániti se oproti takovému »prohlášení« pořadím instancí správních (pokud tento není snad pozitivním předpisem výslovně vyloučen) a stížností k nss, poněvadž jinak — nemajíc možnosti této ochrany v řízení soudním — zůstala by vůči tomuto »prohlášení« okr. úřadu bez ochrany.

Správnost shora uvedeného potvrzuje ostatně i skutečnost, že čl. XI bod 2 zákona č. 123/1923 Sb. převzal do exekučního práva platného na Slovensku a v Podk. Rusi materiálně právní obsah ustanovení § 15 ex. řádu platného v zemích historických. Paragraf 3 nař. č. 153/1897 ř. z., vydaného k provedení cit. § 15 ex. řádu, připouští odvolání proti prohlášení vydanému ve smyslu cit. ustanovení. V § 6 odst. 3 cit. nař. se ukládá, aby před vydáním prohlášení byl slyšen zástupce obce neb

ústavu a věřitel, a v odst. 4 téhož paragrafu, odkazujícím co do práva odvolacího na § 3 odst. 2 cit. nař., se praví, že právo odvolací má také věřitel. Z toho tedy plyne, že již tehdy bylo se strany státní správy na ono »prohlášení« pozíráno jako na rozhodnutí odvoláním naříkatelné a že za procesní strany v řízení o tomto prohlášení byli považováni nejen vymáhající věřitel, nýbrž i exekut.

Z uvedeného tedy vysvítá jednak to, že prohlášení okr. úřadu zmíněné v čl. XI bod 2 zákona č. 123/1923 Sb. je rozhodnutím správního úřadu, vydaným po administrativním řízení za účasti stran, které ježto v cit. zák. č. 123/1923 Sb. není výslovně stanoven opak — podléhá ve smyslu čl. 8 org. zákona č. 125/1927 Sb. odvolání k zem. úřadu.

Je proto mylný názor stížnosti, že zem. úřad nebyl k rozhodování ve sporné věci vůbec příslušným, a rovněž tak názor, že v řízení o tomto prohlášení je jedinou stranou oprávněnou podati odvolání ten, kdo žádal o vydání takového prohlášení. V daném případě druhá ze stran, t. j. autonomní orthodoxní židovská náboženská obec v Mukačevě jako strana, již se rovněž prohlášení ono dotýká, podala proti vydanému prohlášení odvolání. V důsledku toho byla dána příslušnost zem. úřadu jako odvolací stolice a nemění na tom nic, že st-1 se spokojil s obsahem prohlášení, byť i nevyhovělo jeho petitu v celém jeho rozsahu.

Jest ovšem pravda, že příslušnost zem. úřadu je podmíněna též tím, že odvolání bylo podána ve stanovené lhůtě. Leč tomuto předpokladu je v daném případě zadost učiněno a stížnost se mýlí, tvrdí-li opak. Omyl ten je vysvětliti tím, že st-li se dostalo rozhodnutí městského notářského úřadu v Mukačevě již 13. června 1934, avšak autonomní orthodoxní židovské náboženské obci podle doručení ve spisech uložené teprve 15. června 1934. Pro posouzení včasnosti odvolání náboženské obce je tudíž směrodatné toto datum. Poněvadž pak podle úředního razítka podatelny došlo odvolání to k městskému notářskému úřadu 30. června 1934, bylo podáno poslední den patnáctidenní zákonné odvolací lhůty a tedy včas. Je proto námitka stížnosti, upírající z tohoto důvodu zem. úřadu oprávnění vydati nař. rozhodnutí, bezdůvodná.

Vývody, jež shora byly uvedeny, padá však i námitka stížnosti, že žal. úřad neměl ex offo rušiti prohlášení, vydané stolicí prvou. Neboť ať již st-1 podle obsahu stížnosti svůj názor o tom, že žal. úřad rozhodoval v daném případě ex offo, zakládá na stanovisku, že v řízení o vydání sporného prohlášení má právo odvolací toliko st-1 a nikoliv též zúč. strana (exekut), či na tvrzení, že odvolání bylo podáno opožděně, jde o námitku bezdůvodnou, bylo-li právě dovozeno, že v daném sporu autonomní orthodoxní židovská náboženská obec v Mukačevě byla stranou procesní a že odvolání její bylo podáno včas.

Namítá-li stížnost dále, že žal. úřad měl rozhodnouti v meritu a ne omeziti se jen na pouhou kasaci, má zřejmě na mysli předpis § 80 odst. 1 správ. řádu, podle něhož má odvolací úřad zpravidla rozhodnouti ve věci samé. Již slovo »zpravidla« nasvědčuje tomu, že odvolací úřad má rozhodovati věcně ve všech případech, pro něž není v tom směru stanovena výjimka z řečeného pravidla. O takové výjimce mluví 3. odst. § 80 správ. řádu, který stanoví, že je-li stav věci podle spisů

tak nedostatečný, že je nevyhnutelné provést neb opakovati ústní jednání, má odvolací úřad zrušiti v odpor vzaté rozhodnutí a vrátiti věc úřadu prvé stolice, aby ji znovu projednal a vydal nové rozhodnutí. Z toho je zřejmo, že ani správ. řád zásadně nevylučuje pouhou kasací rozhodnutí stolice nižší stolicí odvolací. Že by pak nebyly splněny předpoklady § 80 odst. 3, stížnost nenamítá a není námitkou takovou ani prosté tvrzení, že »řízení bylo správně provedeno«, neboť vzhledem k odůvodnění žal. úřadu bylo by třeba bližší jeho konkretisace v tom směru, proč nejsou výtky činěné žal. úřadem rozhodnutí I. stolice dostatečným podkladem zrušovacího výroku (§ 18 zákona o ss č. 36/1876 ř. z.). Ani poukaz stížnosti na to, že I. stolice označila ty majetkové předměty, na něž může býti exekuce vedena, není takovou řádně formulovanou námitkou, nehledíc ani k tomu, že žal. úřad nezrušil rozhodnutí I. stolice proto, že tato neuvedla takových majetkových předmětů, nýbrž proto, že neuvedla dostatečně, z jakých premis dochází k závěru, že exekucí na tyto majetkové předměty neutrpí veřejné zájmy, jež sluší náboženské obci hájiti, a že nebylo pro to dostatečného skutkového podkladu.

Pokud by snad stížnost tímto poukazem, že totiž I. stolice uvedla majetkové předměty, ve spojení s tím, že jedině st-1 mohl použití opravných prostředků a sám se s rozhodnutím I. stolice, byť i formálně vadným, spokojil, měla na mysli odst. 2 úřadem dovolaného § 70 správ. řádu, podle něhož odůvodnění není třeba, pokud se straně vyhovuje v plném rozsahu (ač ani k tomu v daném případě nedošlo), byla by rovněž na omylu. Neboť možnost odpadnutí potřebného odůvodnění v tomto 2. odst. § 70 je dále podmíněna tím, že nesmí tu býti námitek jiné strany. Poněvadž pak již shora bylo vyloženo, že procesní stranou byla v řízení o vydání shora uvedeného prohlášení i autonomní orthodoxní židovská náboženská obec a s její strany námitky byly vzneseny, je zřejmo, že bylo třeba odůvodnění, jež by vyhovovalo předpisu 1. odst. § 70 vlád. nař. č. 8/1928 Sb. a bylo založeno po stránce věcné na ustanovení čl. XI bod 2 zákona č. 123/1923 Sb.

Č. 12.986.

Živnostenské právo: Na základě § 139 odst. 2 písm. a) živn. řádu může býti hostinská koncese odňata osobě, která byla odsouzena za to, že ve svém hostinci »dávala byt nevěstkám k provozování jich nedovolené živnosti a z přivádění takových osob činila živnost«, i když výkon trestu byl odložen podle zákona o podmíněném odsouzení a podmíněném propuštění.

(Nález z 1. října 1937 č. 1564/35-4.)

Věc: Terezie B. v Litomyšli proti rozh. zem. úřadu v Praze z 10. prosince 1934 o hostinské koncesi.

Výrok: Stížnost se zamítá.